

Книгата на Даниил – Номер четиридесет и две

Свързващи звена

Jeff Pippenger

2024-01-06

Йоан Кръстител беше пророк-свързващо звено.

„Пророкът Йоан беше свързващото звено между двете домостроителства. Като Божий представител той застана, за да покаже връзката на закона и пророците с християнското домостроителство. Той беше по-малката светлина, която трябваше да бъде последвана от по-голяма. Умът на Йоан беше озарен от Светия Дух, за да хвърли светлина върху своя народ; но никоя друга светлина никога не е сияла и никога няма да сияе тъй ясно върху падналия човек, както онази, която излъчваше от учението и примера на Исус. Христос и Неговата мисия бяха разбрани само смътно, както бяха предобразени в неясните жертви. Дори Йоан не беше разбрал напълно бъдещия, безсмъртен живот чрез Спасителя.“ Копнежът на вековете, 220.

Исус беше също и пророк, служещ като свързващо звено.

„Христос е проправил пътя от земята към небето. Той образува свързващото звено между двата свята. Той донася на човека любовта и снизхождението на Бога и чрез Своите заслуги възвежда човека, за да посрещне Божието примирение. Христос е пътят, истината и животът. Тежък труд е да следваме напред, стъпка по стъпка, болезнено и бавно, напред и нагоре, по пътеката на чистота и святост. Но Христос е направил изобилно осигуряване, за да предава нова бодрост и божествена сила при всяка следваща стъпка в божествения живот. Това е знанието и опитността, които всички работещи в службата желаят и трябва да имат, иначе всекидневно навличат позор върху делото на Христос.“ Свидетелства, том 3, с. 193.

Пророческото дело на Йоан Кръстител включваше свързването на домостроителството на земното светилище с небесното светилище. Първите думи, които Йоан изрече, когато за пръв път видя Исус, бяха:

На следващия ден Йоан вижда Исус да идва към него и казва: Ето Божият Агнец, Който взема върху Си греха на света. Йоан 1:29.

Но макар че Йоан трябваше да разпознае прехода от древния Израил към духовния Израил, разбирането му за този преход беше ограничено.

„Каза Христос в оправдание на Йоан: „Но какво излязохте да видите? Пророк ли? Да, казвам ви, и повече от пророк.“ Йоан не само беше пророк, за да предсказва бъдещи събития, но беше и чедо на обещанието, изпълнен със Светия Дух от самото си раждане, и беше определен от Бога да извърши особено дело като реформатор, като подготви

народ за приемането на Христос. Пророк Йоан беше свързващото звено между двете домостроителства.

„Религията на юдеите, вследствие на тяхното отстъпление от Бога, се състоеше предимно в церемонии. Йоан беше по-малката светлина, която трябваше да бъде последвана от по-голяма светлина. Той трябваше да разклати доверието на народа в техните предания, да им припомни греховете им и да ги доведе до покаяние, за да бъдат подготвени да оценят делото на Христос. Бог съобщи на Йоан чрез вдъхновение, просвещавайки пророка, за да може той да премахне суеверието и мрака от умовете на искрените юдеи, които чрез лъжливи учения в продължение на поколения се бяха натрупвали върху тях.“

„Най-незначителният ученик, който следваше Исус, който бе свидетел на Неговите чудеса, слушаше Неговите божествени поучителни уроци и чуваше утешителните думи, падащи от Неговите устни, беше по-облагодетелстван от Йоан Кръстител, защото имаше по-ясна светлина. Никаква друга светлина не е огрявала и никога няма да огрее ума на грешния, паднал човек, освен онази, която е била и е предавана чрез Този, Който е светлината на света. Христос и Неговата мисия бяха разбрани само смътно чрез сенчестите жертви. Дори Йоан мислеше, че царуването на Христос ще бъде в Ерусалим и че Той ще установи временно царство, чиито поданици ще бъдат свети.“ Review and Herald, April 8, 1873.

Апостол Павел беше също и пророк на свързващото звено, който трябваше да разпознае пророческите приложения на буквалния преход към духовното. Той разбираше, че буквалният Йерусалим вече не беше Йерусалимът на пророчеството, защото тогава той бе преминал към небесния Йерусалим.

Защото тая Агар е планината Синай в Арабия и съответства на сегашния Йерусалим, понеже е в робство с децата си. А горният Йерусалим е свободен, който е майка на всички нас. Галатяни 4:25, 26.

Във втората глава на 2 Солунци, която разглеждахме, Павел посочи, че буквалният езически Рим е силата, която възпираше духовния папски Рим да се възкачи на престола до 538 година. В тази глава той посочва, че „човекът на греха“, който седи в Божия храм, е същият „цар“, когото Даниил посочва в единадесета глава, тридесет и шести стих. Доказателството, че „северният цар“ в последните шест стиха на Даниил 11 е папството, се превърна в ключа за установяването на рамката на истината, използвана от Future for America чрез увеличението на знанието през 1989 година.

В същата глава Павел посочи делото на езическия Рим по възпирането на възхода на папството до времето, когато езическият Рим щеше да бъде отстранен, и така установи, че „ежедневната“ в книгата на Даниил е езическият Рим. Тази истина се превърна в самия ключ за установяването на рамката на истината, която доведе до увеличаването на знанието през 1798 година.

В историята на Уилям Милър вестта беше прогласена, когато предстоеше да се извърши преходът от Филадельфийското към Лаодикийското движение. В историята на Future for America сега се извършва преходът от Лаодикийското движение към Филадельфийското движение.

Истината, която Павел изложи във 2 Солунци и чрез която бе определен преходът от буквалния езически Рим към духовния папски Рим, стана рамката за пророческото разбиране на Милър. И Йоан Кръстител, и Павел бяха издигнати, за да обяснят прехода от буквалното към духовното. Уилям Милър бе предобразен чрез Йоан Кръстител и в неговото дело беше съществено той да разпознае връзката и прехода между езическия и папския Рим — преходът, който Йоан бе издигнал да посочи.

В книгата на Даниил има пет споменавания на „всекидневната“, и те винаги предшестват символ на папската власт. В контекста на пророческия преход, който разглеждаме, и петте споменавания включват прехода от буквалния Рим към духовния Рим. „Всекидневната“ в книгата на Даниил е една от истините, представени върху двете таблици на Авакум, и следователно е основополагаща истина, която трябваше да бъде защитавана; истина, която в крайна сметка щеше да бъде покрита с фалшиви и подправени скъпоценности и монети. Не е случайно, че всяка истина, представена върху двете свещени карти, има преки боговдъхновени потвърждения в писанията на Елън Уайт. Да се отхвърли която и да е от основополагащите истини (включително „всекидневната“), означава едновременно с това да се отхвърли авторитетът на Духа на пророчеството.

„Тогава видях относно „Всекидневната“, че думата „жертва“ е добавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които прогласиха вестта за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единодушни относно правилното разбиране за „Всекидневната“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

Онези, „които дадоха вика за часа на съда“, разбираха „ежедневната“ като символ на езичеството и/или езическия Рим. Тяхното разбиране включваше и факта, че думата „жертва“ не принадлежи на пасажа в Даниил, където е била добавена от преводачите (чрез човешка мъдрост) на Библията на крал Джеймс. Пионерското разбиране включваше също, че „ежедневната“ винаги беше представяна във връзка с един от двата символа на папската власт и че езичеството („ежедневната“) винаги предхождаше папския символ. Те винаги бяха отъждествявани в последователността, в която навлизаха в пророческата история. Книгите Даниил и Откровение никога не се отклоняват от историческата последователност, според която езичеството предхожда папизма, и когато книгата Откровение въвежда третата запустяваща сила на лъжепророка, тази последователност винаги се запазва.

Без Павловото наставление, че буквалните неща на пророчеството са преминали в духовните в периода на кръста, възниква затруднение във връзка с Христовото предсказание за разрушението на Ерусалим, намиращо се във всички евангелия с

изключение на Йоан. Двата символа на папството, свързани с „ежедневната“ в книгата на Даниил, са мерзостта на запустението и престъплението на запустението. Тези два символа представляват белега на звяра (мерзостта) и образа на звяра (престъплението).

Прегрешението, което позволява на папството да убива онези, които то счита за еретици, е съчетанието на църква и държава, при което църквата контролира това взаимоотношение. Така Даниил представя съчетанието на църква и държава, което е образът на папския звяр, като мерзостта на запустението. Библията определя идолопоклонството като мерзост, и цялото идолопоклонство на папската власт е представено чрез нейния идолен съботен ден, който Йоан нарича белега на звяра, а Даниил — мерзостта, която докарва запустение.

И от един от тях излезе един малък рог, който порасна извънредно много към юг и към изток, и към прекрасната земя. И той порасна дори до небесното воинство; и събори на земята някои от воинството и от звездите, и ги стъпка. Да, той се възвеличи дори до Княза на воинството, и чрез него бе отнета всекидневната жертва, и мястото на Неговото светилище бе съборено. И му се даде воинство против всекидневната жертва поради престъпление, и то повали истината на земята; и действаше, и преуспяваше. Даниил 8:9–12.

Ще разгледаме тези стихове по-подробно в друга статия, но в единадесети стих силата, която се възвеличи против Христос, беше езическият Рим, когато се опитаха да Го убият при раждането Му и след това накрая сториха това на кръста. Стихът заявява, че „чрез него“ (езическият Рим) „всекидневната беше отнета“. Еврейската дума, преведена като „отнета“, е „gum“ и означава „да се издигне и възвеличи“. Езическият Рим щеше да издигне и възвеличи религията на езичеството, и именно това направи в историята. Ето защо те са наречени „езически“ Рим.

Следващият стих посочва, че на папския Рим бе дадена „войска“ (военна сила), която беше против „ежедневната“ или трябваше да я преодолее („ежедневната“ — езичеството). И това също е исторически факт, защото военна мощ бе употребена от папството (макар то никога да не е имало собствена войска), за да бъде преодоляно възпирането, наложено върху неговото издигане към власт. Тази сила идваше от езическия Рим. Военната сила, която то употреби, му бе дадена чрез „престъпление“, защото престъплението, което му позволи да упражнява контрол над армиите на царете, поставили го на престола в 538 година, беше престъплението на съюза между църква и държава. Най-напред в единадесетия стих се говори за езическия Рим, като на изучаващия се известява, че езическият Рим ще се изправи против Христос и че ще възвеличи религията на езичеството.

Следващият стих описва престъплението на съюза между църква и държава, което позволи на папството да надделее и да премахне възпиращото влияние, което езическият Рим беше упражнявал срещу него. Историята потвърждава приложението и на двата стиха.

„Ежедневната“ представлява или езическия Рим — силата, която се противопоставяше на Христос, — или религията на езичеството, която бе възвеличена от езическия Рим. След това символът на „ежедневната“ е последван от папството, тъй като той посочва престъплението на църква и държава, което именно овластява папството с воинство да

върши мръсното си дело. Третата употреба на „ежедневната“ от Даниил е въпросът, който поражда отговора, представляващ централния стълб на адвентизма.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец рече на онзи определен светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, та и светилището, и множеството да бъдат предадени на потъпкване? Даниил 8:13.

В този стих се задава въпросът докога ще трае видението, като по този начин се търси отговор, който изразява продължителност, а не определен момент във времето. Въпросът не е на коя дата ще се изпълни видението, а каква е неговата продължителност. Стихът не пита: „Кога?“, а пита: „Докога?“ Видението е за опустошителните сили на езичеството, представено като „ежедневната“, и на папството, представено чрез престъплението на папството, което се извършва, когато тя блудства с земните царе. Тези две опустошителни сили — езичеството, последвано от папството — трябваше да потъпкват светилището и воинството за период от „седем времена“.

Важно е да се признае, че потъпкването на буквалното светилище, което започна по времето на Вавилон и продължи до разрушаването на Ерусалим от езическия Рим през 70 г. сл. Хр., бе извършвано от езически сили от началото до края на тази история. Следователно именно буквалното езичество, в множествено число, потъпка буквалното светилище и буквалното войнство (Божия народ). Но духовният Рим потъпка духовния Ерусалим и духовния Израил.

Но външния двор на храма остави вън и не го измервай, защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. И Аз ще дам власт на двамата Си свидетели, и те ще пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени във вретище. Откровение 11:2, 3.

Йоан Кръстител беше пророк на свързващото звено, който посочи промяната на домостроителството от земното светилище към небесното, без да познава пълнотата на своето дело. Павел беше пророк на свързващото звено, който посочи промяната на домостроителството от буквалния Израил (множеството) към духовния Израил. Ерусалимът, който бе потъпкван четиридесет и два месеца, беше духовният Ерусалим.

„Посочените тук периоди — „четиридесет и два месеца“ и „хиляда двеста и шестдесет дни“ — са едни и същи, като еднакво представят времето, през което Христовата църква трябваше да търпи потисничество от Рим. Тези 1260 години на папско върховенство започнаха в 538 г. сл. Хр. и следователно трябваше да завършат през 1798 г. По това време френска армия влезе в Рим и взе папата в плен, а той умря в изгнание. Макар скоро след това да беше избран нов папа, папската йерархия никога оттогава не е била в състояние да упражнява властта, която преди това притежаваше.“ Великата борба, 266.

Павел посочи, че при прехода, настъпил в историята на кръста, духовният Йерусалим, който „е горе“, стана градът, който Бог избра, за да постави името Си там, а буквалният Йерусалим престана да бъде Йерусалимът на библейското пророчество.

Защото тази Агар е планината Синай в Арабия и съответства на сегашния Йерусалим, който е в робство с децата си. А небесният Йерусалим е свободен, който е майка на всички нас. Галатяни 4:25, 26.

Тази истина е съществено важно да бъде разбрана правилно, а погрешното прилагане на буквалния Йерусалим като символ на библейското пророчество е част от измамата, създадена от йезуитите, за да подкопае истината, че римският папа е антихристът. Това лъжливо учение поражда в отстъпилото протестантство убеждение, което им позволява погрешно да гледат на съвременната еврейска държава Израил като на пророчески символ. Буквалният Йерусалим престана да бъде Божият Йерусалим по времето на кръста.

„Градът Йерусалим вече не е свято място. Божието проклятие е върху него поради отхвърлянето и разпятието на Христос. Тъмно петно на вина лежи върху него и никога вече няма да бъде свято място, докато не бъде очистен чрез пречистващите огньове на небето. Във времето, когато тази от греха прокълната земя бъде очистена от всяко петно на греха, Христос отново ще застане на Елеонския хълм. Когато нозете Му стъпят върху него, той ще се разцепи и ще стане голяма равнина, приготвена за Божия град.“ Review and Herald, July 30, 1901.

Значението на разграничението между буквалния Йерусалим и духовния Йерусалим ще бъде разгледано, когато разглеждаме Христовото пророчество за края на света. Четвъртият път, когато Даниил посочва „ежедневната“, е в единадесета глава.

И сили ще застанат от негова страна, и ще осквернят светилището на силата, и ще отмахнат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение. Даниил 11:31.

Този стих посочва делото на езическия Рим при поставянето на папството на земния престол през 538 година. „Мишците“ представляват военната сила на езическия Рим, която се издигна в подкрепа на папството, започвайки с Хлодвиг, царя на франките, през 496 година. Различни европейски царе работиха за въздигането на папството след Хлодвиг, но стихът посочва четири неща, които европейските царе („мишците“) извършиха за папството, след като престъпиха, като образуваха съюз между църква и държава с тирската блудница.

След като застанаха в защита на папството, те „оскверниха“ или разрушиха града Рим, който беше символът на силата както на езическия, така и на папския Рим. Оскверняването от стиха се извършваше многократно през годините, тъй като градът Рим беше подложен на непрекъснати военни нападения. Тези европейски царе (мишците) също щяха да „отнемат ежедневната“. Еврейската дума, преведена в този стих като „отнемат“, не е „gum“, както беше в осма глава. В този стих думата, преведена като „отнемат“, е „sur“ и означава да се премахне. Мишците на европейските царе щяха да премахнат езическата съпротива срещу въздигането на папството в 508 година. След това, в 538 година, тези мишци щяха да поставят папството на престола на земята. После, на Събора в Орлеан, в същата тази година, папството въведе неделен закон.

Неделята като ден за поклонение е това, което сестра Уайт нарича „идолна“ събота, а идолопоклонството е свършеното библейско определение на думата „мерзост“. През 538 година мишците на езическия Рим поставиха мерзостта, която докарва запустение.

„Всички, които ще възвеличат и се поклонят на идолската събота, ден, който Бог не е благословил, подпомагат дявола и неговите ангели с цялата сила на своите дарувани от Бога способности, които са извратили за неправилна употреба. Вдъхновявани от друг дух, който заслепява тяхната разсъдителност, те не могат да видят, че възвеличаването на неделята е изцяло установление на Католическата църква.“ Избрани вести, книга 3, 423.

Пророчеството и историята потвърждават приложението, което току-що установихме за тридесет и първи стих. Когато казваме, че пророчеството потвърждава това приложение, имаме предвид факта, че има и други пророчества, които разглеждат същите тези факти, без да ги въвеждаме в обсъждане в настоящия момент. Петият и последен път, когато Даниил употребява „ежедневната“, се намира в дванадесета глава.

И от времето, когато бъде отнета всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който очаква и достигне до хиляда триста тридесет и петте дни. Даниил 12:11, 12.

Пророчеството и историята потвърждават, че през 508 година съпротивата срещу въздигането на папството по същество приключва, когато последната от трите географски пречки (готите) бива изтръгната, както е посочено в седма глава на Даниил.

Гледах роговете, и ето, между тях се издигна друг, малък рог, пред когото три от първите рогове бяха изтръгнати с корените си; и ето, на този рог имаше очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща. Даниил 7:8.

Трите рога, които биват премахнати, са илюстрирани върху двете свещени плочи, и когато третото от тези три географски препятствия бе прогонено от град Рим, през 508 година, съпротивата срещу въздигането на папската власт бе отстранена. Поставянето, за което се говори в единадесети стих, представя тридесетте години между 508 и 538. То посочва тридесет години, през които бе осъществена подготовката за установяването на човека на греха в Божия храм.

Думата, преведена като „отнето“, е също „sur“, което означава да се премахне, и през 508 г. съпротивата срещу възхода на папството бе премахната (отнета). От тази дата хиляда двеста и деветдесет години ви отвеждат до 1798 г. и до смъртоносна рана на папството. Хиляда триста тридесет и пет дни ви отвеждат до първото разочарование и до началото на времето на забавянето в самия край на 1843 година. Стихът обещава благословение на онези, които „достигнат“ до 1843 г. Думата „достигнат“ означава да се докосне. Първият ден на 1844 г. отбелязва първото разочарование, но последният ден на 1843 г. се докосва до първия миг на 1844 г. Последният ден на една година се докосва до първия ден на следващата година. Благословието, свързано с тази дата, се потвърждава от историята и пророчеството.

Ще продължим разглеждането на значението на „ежедневната“ като основополагаща истина в следващата статия.

„Всички вестї, дадени от 1840 до 1844 година, трябва сега да бъдат изявени с мощ, защото има много хора, които са изгубили ориентириите си. Вестите трябва да отидат до всички църкви.

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че много пророци и праведни човеци са желали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули“ [Матей 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха нещата, видени през 1843 и 1844 година.

„Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото белезите на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро, по Божие назначение, ще бъде дадена вест, която ще прерасне в силен вик. Тогава Даниил ще застане в своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.